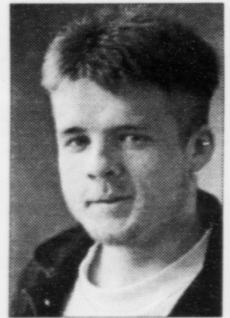

dám á Havnina, er jú so nógv – kann ikki setast í bás, tí hann flytir seg alla tíðina og er sostatt torførur at allýsa, tí hann rúmar jú meira og meira.

So kanska hevði amerikanski sangarin, guitaristin og tónasmiðurin, Frank Zappa, rætt, tá hann segði, at »jazzurin er ikki deyður – hann luktar bara eitt sindur løgið«.

THEODOR OLSEN
SKRIVAR

Brandur Øssurson
við plakatin til
Tórshavnar Jazz,
Fólka- og Blues-
festival 1995

Bitch Boys

Nú er tað sjáldan, at Hanus fær nakra stórvegis presentation, og orsøkin er helst, at roknað verður við, at fólk kenna hann og hansara stíl. Men spennandi er tað í øllum førum hvørja ferð, hann og gittarin báðir fara á pall og fylla salin.

Men er Lena kanska enn ikki eins kend og eyðkend og Hanus í hvørjum heraðshorni, um enn nógvum, er her talan um eitt ungt føroyskt navn, sum væntast kann nógv av. Evnini hevur hon fleiri ferðir prógvað, at henni eru ognad. Ikki bert við síni sjáldsama vøkrum og fyrstafløks rødd, sum hon bæði dugir og ikki minst torir at brúka, men sum teksthövundur hevur hon eisini sýnt dygdir – dømi finna vit eitt nú á nýggju fløguni hjá Regini Gutesen.

Kvinnukvøld

Restin av fríggjakvøldinum kann av sonnum kallast ein kvinnukonsert burturav, tá Bitch Boys við tí navnframu Anne Linnet á odda eiga pallin. Tað er eisini hon, ið hevur latið alt upprunatilfarið hjá bólkinum úr huga og hondum, og er nýggja fløgan hjá bólkinum rættiliga væl móttikin á Flatlondum. Best kendu sangir hennara munnu tó vera »Tusind Stykker«, sum umframt at vera tulkaður av svenska Afzelius, eisini er týddur til føroyskt, »Førársdag« og »Smuk og dejlig« frá sjevtíðarunum við bólkinum Shit & Chanel, sum Anne Linnet myndaði við m.ø. Lis Sørensen.

Anne Linnet hevur í síni longu og gitnu yrkisleið arbeitt saman við nógvum góðum fólki, eitt nú tónleikaliga við Holger Laumann og gjørt lög til yrkingar hjá Johannes Møllehave. Við sær til Føroya er tað heldur ikki ein og hvør Bitch Boys hava á pallinum.

Kórsanginum taka Me, She & Her sær nevniliga av, sum eisini er ein rættiliga framkomin bólkur, ið eisini hava borðreitt við hittum av og á. Enn eitt navn, ið føroyski producerin, Óli Poulsen, hevur havt undir sínum veingjum.

Festivalárin

So kanska tekur ein ikki munin ov fullan, um ein kallar Bitch Boys eitt av høvuðsnøvnum á festivalinum í ár, men hetta skuldi tó ikki nervað hini, tí her mugu vit ikki gloym tað sokallaða »festivalárin« ið. Tvs. at tað kann altíð henda at tú hoyrir ein bók á vegnum, tú als visti um ella væntaði nakað um frammanundan, men sum kortini tekur teg á bóli. So hóast ein kemur fyrri at hoyra eitt heimsnavn, er tað hitt sum fylgir við í pakknum tað eina kvøldið, ið kann festa seg minnið. Har gott fólk er, kemur gott fólk.

Sum áður nevnt er jazzfestivalurin eins og so nógv annað frá áttatiárunum vordin teenagari, og tað merkir, at umframt at tann gamla, trúfasta áhoyrarfjöldin skal hava sitt, er eisini eitt nýtt ættarlið komið – bæði av tónleikarum og áhoyrarum – sum ein sjálvandi ikki eigur at lata vera við sviðusoð. Sostatt er leygarkvøldið føroyskt burturav við ungum tónleiki. Jazzur stendur sum sagt ongantíð í stað, og tí hevur jazzfestivalurin avgjørt eisini at gloppa dynnar fyrri tí nýggja og eksperimenterandi, ið rørist í føroyskum tónleikalívi í dag.

Byrjað verður klokkan 19.30 við Deep End og Mikael Blak, sum eisini vóru á tí fyrru Rock í Føroyum fløguni hjá Tutli. Hesin ungi bólkurin ferðast í tí jazz-rockuta økinum, og

er hetta bæði stuttligt og áhugavert, av tí at hugurin til slíkan tónleik plagar at koma seinni, tá trongdin til fleiri akkordir kemur undan kavi. So her er talan um búning, ið vit kunnu biða við spenningsi eftir.

Øssur Johannesen er somuleiðis tøkur á fløgu. Hon kom nevniliga út í fjør og man vera ein av teimum fáum í heiminum, ið bert inniheldur hetta eina ljóðfjøri: el-bassin. Av tí sama gerst hon og tónar hennara djúpir, ið kunnu tykjast krevjandi, men so sanniliga eisini spennandi fyrri tey, ið lýða á. Sjálvur hevur Øssur komponerað øll lögini á fløguni sjálvur, so talan verður helst um eina sjálvstøðuga framførslu.

Ungir og tungir

Hatespeech er ein bólkur, sum tey flestu munnu hava eina meining um. Hann finst á báðum Rock í Føroyum fløgunum og gjørdist landskendur í Prix-Føroyar finaluni í ár. Bæði við sínari sermerktu framførslu, men eisini tí, at teir duga at spæla tað harða slagðið av tónleiki, teir avgjørt kunnu flokkast í, hóast skráin hjá Hatespeech fevnir víða. Og tað er meira enn sigast kann um so nógvur aðrar tungmálsbólkar.

At enda kann kremið – sangirnir við orkestri, solistum, kóri og dansarum – úr sangleikinum Skeyk aftur upplivast á palli. Hetta verk-ið fekk jú sera góða umrøðu, tá tað varð framført í aprílmánaða, men nú er so møguleiki aftur at hoyra Skeyktónleikin, ið eisini umboðaði nógv tónleikasløg.

Jú, her er talan um eitt sindur av hvørjum, tá hugt verður í festivalskránni, sum eisini er lýst aðrastaðni í blaðnum í dag. Jazzurin, sum í næstum fer at seta

